

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ
БЕЗПОКОЙСТВАТА НА
ТРОПИКА

chitanka.info

Беше десет часът, когато самолетът кацна на летището.

— В „Гранд отел“ няма места — рече шофьорът на таксито, — но ще ви заведе в „Отел дьо парк“, не ще се разочаровате.

В тъмното загадъчно блеснаха белите му зъби.

От отворения прозорец на таксито навлизаше тежка влага. Ризата, панталоните, косата ми — всичко беше мокро.

Колата спря пред дълга жълта барака. Ярката неонова светлина я правеше да изглежда още по-жалка.

— Ето, господине, „Отел дьо парк“ — рече шофьорът.

Белите му зъби отразиха светлината. Капчиците пот по черното му лице поглъщаха светлината и то изглеждаше като напръскано със замърсена вар. Беше късно да търся друг хотел, пък и сигурно нямаше място. Знаех, че е така, защото преди това бях минал през Дакар, Конакри и Бамако и навсякъде добрите хотели бяха претъпкани.

— Ще останете доволен — рече шофьорът, докато прибираще парите. — Господата, които идват в Абиджан, го предпочитат пред „Гранд отел“.

Една жена с отпусната походка ме заведе в малка стаичка — влязохме в нея направо от уличния плочник. Вътре миришеше на мухъл. Подът беше постлан с рогозка, леглото — дървено и най-обикновено, мивката напукана и мръсна, зацапано и счупено беше и огледалото. Прокарах ръка по чаршафите — бяха мокри от влага. Няма да се спи тази вечер, рекох си, утре ще потърся нещо по-добро.

Жената дълго се мъчи и мърмори, докато записваше името ми в хотелиерската книга.

— Такива не са идвали насам.

— И добре са правили — рекох.

Жената се засмя:

— Я погледнете през прозореца.

Прозорчето беше малко, с решетки. Някакъв бивш затвор, казах си, превърнат в хотел. Дръпнах тъмната завеска и изведнъж ярка светлина заслепи очите ми.

От решетъчното прозорче се виждаше голяма градина с „втъкнати“ между дърветата неоновы пръчки и по средата — басейн!

Там съм, рекох си, зашеметен от гледката. Съблякох потните си дрехи и изскочих въвн по бански гащета.

Басейнът гъмжеше от голи тела като аквариум.

Хвърлих се и потръпнах от удоволствие, когато хладката вода погълна тялото ми. Прав беше шофьорът!

Не зная колко време останах в басейна, докато се наситя и започна да се оглеждам. Тогава видях, че на тридесет крачки от басейна има бар и встрани от него — оркестър. Музикантите току-що бяха дошли и се настаняваха около едно равно циментирано място. Да изтичам, рекох си, и пийна нещо, после — пак във водата. Но не излязох веднага, защото около мене плуваше едно весело момиче, което ми се усмихваше винаги, щом погледите ни се срещаха. Ние изплувахме заедно няколко „дължини“ и устата ми се разчекнаха от усмивки, но желанието да пийна беше по-силно и аз излязох от басейна и изтичах до бара.

— Едно уиски със сода и повече лед — рекох, извърнат към басейна с надежда, че момичето ще последва примера ми.

— Вашето уиски, господине.

Посегнах към чашата, така както си бях полуизвърнат, и тогава видях момичето, което ми поднасяше уискито.

Най-красивото момиче, което бях виждал дотогава и каквото още не съм виждал.

Беше на осемнадесет или на деветнадесет години — не повече. Големи, тъмни и тъжни очи, малки, добре очертани и леко извърнати устни, естествено червени, сякаш беше захапала зряла череша. Косата ѝ падаше на едри къдри върху раменете и в рамката на черната коса бялото ѝ лице изглеждаше още по-чисто и съвършено, като изваяно от слонова кост. Не бих могъл с думи да предам такава красота. Чувствувам, че ако започна подробно да описвам лицето, фигурата ѝ, ще разваля всичко. Вярвайте, като ви казвам, че тя беше най-красивото момиче, което съм виждал, а аз съм виждал немалко красиви момичета у нас и из широкия свят.

Забравих и басейна, и момичето от басейна, което ми се усмихваше, и чашата пред себе си. Гледах барманката като хипнотизиран. Боже мой, каква невероятна красота!

Момичето гледаше към басейна — неподвижно, без да трепне — и аз за момент помислих, че срещу мен стои не живо момиче, а някакво съвършено творение на гениален скулптор.

— Едно уиски — рекох, за да проверя, че не се лъжа.

— Но вие не сте изпили още чашата си — рече съвършеното творение и аз си направих първия извод: истинската красота кара хората да халюцинират.

После, докато гледах момичето, ми стана тъжно. Разбрах, че е вярно твърдението — истинската красота винаги поражда тъга (вторият извод).

Беше ми мъчно за това момиче, за тази красота, която ще загине в африканските джунгли, в тая Африка, която никога не ще бъде нейна истинска родина.

После дойдоха моряците. Бяха стотина души, от някакъв военен френски кораб. Бяха млади и много шумни и между тях имаше няколко красиви и богати момчета, защото единствено те пиеха скъпото уиски. Един от тях, когото приятелите му наричаха Клод, беше високо, здраво и хубаво момче, изглежда, най-богато от всички, защото пиеше най-много и беше страшно самоуверено. Клод искаше да се хареса на барманката и я размиваше с разни вицове и тя се смееше, и консумацията вървеше заедно със смеха, а това беше много важно, защото, както научих по-късно, момичето беше дъщеря на съдържателя на хотела.

Момичето се смееше и на мене ми ставаше все по-мъчно, тъжно до сълзи и аз се прибрах късно в хотелската стая и ми беше толкова тъжно, че дълго се въртях във влажното легло и заспах едва на сутринта, когато влагата се бе вдигнала и бе станало малко по-хладно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.